

Strona w postępowaniu głównym

ML

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy okoliczność, że organy krajowe nie przekazują osobie zatrzymanej, przebywającej w areszcie, pisemnego pouczenia zawierającego wszystkie (czyli kompletne) informacje określone w art. 4 ust. 2 dyrektywy 2012/13/UE⁽¹⁾ (w szczególności o prawie dostępu do materiałów sprawy), ani nie umożliwiają zakwestionowania takiego braku informacji zgodnie z art. 8 ust. 2 dyrektywy 2012/13/UE, jest zgodna z art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym, z art. 8 ust. 2 dyrektywy 2012/13/UE, z prawem do wolności i bezpieczeństwa osobistego określonym w art. 6 karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), z prawem do obrony określonym w art. 48 ust. 2 karty oraz z prawem do rzetelnego procesu sądowego określonym w art. 47 karty? W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na to pytanie, czy takie naruszenie prawa Unii Europejskiej wpływa na każdym etapie postępowania karnego na legalność pozbawienia wolności osobistej, w drodze zatrzymania i w przypadku stosowania tymczasowego aresztowania, poza długotrwałym pobytem w tym areszcie, z uwzględnieniem art. 6 karty i art. 5 ust. 1 lit. c) europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności? Czy na odpowiedź na poprzednie pytania ma wpływ okoliczność, że osoba zatrzymana została oskarżona o popełnienie poważnego przestępstwa, za które przepis krajowy przewiduje karę pozbawienia wolności w minimalnym wymiarze 15 lat?
- 2) Czy przepis krajowy, taki jak art. 172 ust. 3 słowackiego kodeksu karnego, który sankcjonuje nielegalny handel narkotykami i uniemożliwia sędziemu nałożenie kary pozbawienia wolności w wymiarze poniżej 15 lat i uwzględnienie zasady indywidualizacji kar, jest zgodny z art. 4 decyzji ramowej Rady 2004/757/WSiSW⁽²⁾ z dnia 25 października 2004 r. ustanawiającej minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami, z zasadą lojalnej współpracy określoną w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej i z art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, z art. 82 i 83 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, z prawem do rzetelnego procesu sądowego ustanowionym w art. 47 karty, z zasadą proporcjonalności kar ustanowioną w art. 49 ust. 3 karty oraz z zasadami proporcjonalności, jedności, skuteczności, nadrzędności prawa Unii? Czy na odpowiedź na to pytanie ma wpływ okoliczność, że nielegalnego handlu narkotykami nie dopuściła się organizacja przestępcza w rozumieniu prawa Unii Europejskiej? Czy pojęcie organizacji przestępczej, zgodnie z postanowieniami art. 1 decyzji ramowej Rady 2008/841/WSiSW⁽³⁾ z dnia 24 października 2008 r. w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej, ma niezależny zakres w świetle utrwalonego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości dotyczącego warunków jednolitego stosowania prawa Unii?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 142, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2004, L 335, s. 8.

⁽³⁾ Dz.U. 2008, L 300, s. 42.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 4 września 2017 r. – Milan Božičević Ježovnik/Republika Slovenii

(Sprawa C-528/17)

(2017/C 374/29)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Milan Božičević Ježovnik

Strona pozwana, Druga strona postępowania: Republika Slovenii

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy importer (zgłaszający), który przy imporcie wnosi o zwolnienie z zapłaty VAT (import według procedury 42), ponieważ towary mają być dostarczone do innego państwa członkowskiego, może być odpowiedzialny za zapłatę VAT, jeżeli następnie okaże się, że warunki zwolnienia nie zostały spełnione, tak samo jak jest odpowiedzialny za zapłatę długu celnego?
- 2) W razie odpowiedzi przeczącej, czy odpowiedzialność importera (zgłaszającego) jest taka sama jak odpowiedzialność podatnika, który dokonuje wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów zwolnionych zgodnie z art. 138 ust. 1 dyrektywy VAT?
- 3) Czy w tym ostatnim przypadku element subiektywny importera (zgłaszającego) zmierzający do nadużycia systemu VAT należy oceniać inaczej niż w przypadku wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów, o której mowa w art. 138 ust. 1 dyrektywy VAT? Czy ocena ta powinna być łagodniejsza ze względu na okoliczność, że zwolnienie z VAT w ramach procedury celnej 42 wymaga uprzedniego zatwierdzenia przez organ celny, czy też powinna być bardziej rygorystyczna, ponieważ chodzi o transakcje związane z pierwszym wejściem towarów z państw trzecich na rynek wewnętrzny Unii Europejskiej?

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 7 lipca 2017 r. w sprawie T-215/15, M. Y. Azarov/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 7 września 2017 r.

(Sprawa C-530/17 P)

(2017/C 374/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Mykola Yanovych Azarov (przedstawiciele: adwokaci A. Egger i G. Lansky)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- 1) uchylenie wyroku Sądu z dnia 7 lipca 2017 r. wydanego w sprawie T-215/15;
- 2) samodzielne ostateczne rozstrzygnięcie sporu poprzez stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczą one wnoszącego odwołanie, a także obciążenie Rady kosztami postępowania przed Trybunałem i przed Sądem;
- 3) posiłkowo, w odniesieniu do żądania 2), przekazanie sprawy Sądowi, aby wydał orzeczenie zgodnie z oceną prawną dokonaną przez Trybunał, i orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty na poparcie odwołania:

- (1) Niezgodnie z art. 296 TFUE i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej Sąd stwierdził, że Rada uzasadniła środki ograniczające, nie naruszając prawa. Rada nie uściśliła uzasadnienia w sposób wystarczająco szczegółowy i konkretny.
- (2) Sąd błędnie stwierdził, że Rada nie naruszyła praw podstawowych. Sąd przeprowadził nieprawidłową ocenę naruszenia prawa własności i prawa do wykonywania działalności gospodarczej. W szczególności Sąd błędnie orzekł, że środki są odpowiednie i proporcjonalne. Ponadto Sąd naruszył procedurę i uprawnienia proceduralne.